

Matkalla Brittein saarilla

teksti ja kuvat: Saana Myllylä

Muutama viikko sitten koimme iloisen perhetapahtuman ja perheeseemme kuuluu nyt Yukin lisäksi myös Savu-koiro. Savun matka kasvattajalta kotiin ei kuitenkaan ollut ihan tavanomaisin sillä hain Savun skotlantilaiselta kasvattajalta.

Kasvattajan etsintää

Ennen varsinaista matkan alkua piti tietysti etsiä luotettava kasvattaja, minkä löytäminen ilman suhteita ja Suomesta käsin ei ollutkaan ihan niin helppoa kuin olisi voinut kuvitella. Suuri osa brittiläisistä koiran kasvattajista on lähes tavoittamattomissa piirejä tuntemattomille sillä suurimmalta osalta kasvattajista löytyy yhteystietoina vain puhelinnumero ja osoite, osalta ei Internetin välityksellä löydy edes näitä tietoja. KoiranET:n kaltaista keskitettyä tietokantaa ei ole ainakaan yleisön saavutettavissa, joten koirien perustustojenkin tarkistaminen on työläämpää kuin Suomessa ja monessa asiassa joutuu tyytymään kuulopuheisiin. Koska aikaa ja resursseja oli käytettävissä rajallisesti päädyin kysymään pentuasiasta Honeymist:n kennelistä, jolla valtavirrasta poiketen on kotisivut Internetissä. Kotisivuilla oli runsaasti tietoa koirista ja niiden hoidosta sekä terveydestä mikä oli minusta vakuuttavampaa kuin monien kotisivujen pelkät näyttelytulolistat. Toki kyselin kotimaassakin tietoja brittikasvattajista ja kiitettävästi sain myös vastauksia vaikka tietoa ei paljon ollutkaan. Suurkiitos kaikille, jotka ovat minua auttaneet.

Maahantuontivaatimuksista

Kasvattajan löydyttyä ja varmistuttua, että hänellä olisi vaatimuksiani vastaava pentue, oli aika selvittää maahantuontivaatimukset. Helpoiten

Honeymist Miles
High näyttelypöydällä
kasvattajansa Shirley
Daviesin kanssa

tämä onnistuu tarkistamalla maakohtaiset ehdot suoraan Eviralta. Isosta-Britanniasta tuotaessa alle 3 kk vanhan pennun saa tuoda Suomeen ilman rabies-rokotusta ja heisimatolääkitystä mutta pennun on oltava tunnistusmerkitty (sirutettu) sillä pitää olla lemmikkipassi, pentu pitää tuoda suoraan kasvattajalta Suomeen (lentojen mahdollisia vaihtoja lukuunottamatta ja vaihtojen aikana pentu on pidettävä kansainvälisen lentokentän alueella), pennun kasvattajan allekirjoitettava todistus, jossa vakuutetaan että pentu on on syntynyt hänen luonaan ja pidetty syntymäpaikassaan vientitieteen saakka erossa villieläimistä ja lisäksi jos pentu matkustaa ilman mukana seuraavaa matkustajaa tai se on tarkoitus myydä tai välittää uudelle omistajalle Suomessa on pennulle tehtävä

klininen eläinlääkärin tutkimus korkeintaan 24 h ennen lähtöä. Kotimaassa koiran saamiseksi rekisteriin tarvitaan vielä Export Pedigree koiran kotimaasta. Maakohtaiset säädökset vaihtelevat suuresti joten ajankohtaiset säädökset kannattaa aina tarkistaa Eviralta ennen kuin lähtee koiraa tuomaan.

Lentokäytännöistä

Lentoyhtiöiden käytännöistä kannattaa myös ottaa etukäteen selvää sillä käytännöt vaihtelevat lentoyhtiöittäin (esim Ryan Air ei ota koiria ollenkaan kyytiin eli halpalennot sai unohtaa) ja lisäksi vielä lentoyhtiön sisälläkin tuntuu olevan eroja riippuen toisaalta siitä mistä on matkustamassa ja toisaalta myös eri virkailijat antavat eri vastauksia eli asia kannattaa varmistaa moneen kertaan. Päätin lopulta lentää Finnairilla. Ensin Oulusta Helsinkiin ja sitten Helsingistä Edinburghiin ja takaisin samaa reittiä. Valintaan vaikuttivat kokemukseni lentoyhtiöiden kyvystä hukata matkatavaroita eli halusin päästä mahdollisimman vähillä vaihdoilla.

Jos pennun haluaa tuoda matkustamossa, sen on mahdollista nousun ja laskun ajaksi edessä olevan penkin alle. Iso-Britannian lainsäädännön mukaan lemmikit pitää kuljettaa kovassa kanto-kassissa myös matkustamossa (tai ainakin näin Finnair väittää, kun olin yhteydessä Iso-Britannian viranomaisiin he eivät olleet tietoisia tällaisesta

Kasvattajan kotitalo

laista). Käytännössä on mahdollista löytää niin pientä muovista kantoboksia, että se mahtuu penkin alle ja täyttäisi eläinsuojeluvaatimukset, joten pentu joutuu matkustamaan ruumassa Edinburgh Helsinki välin. Suomen sisällä taas pennun saa tuoda käsimatkatavarana myös pehmeässä kassissa kunhan se mahtuu penkin alle ja siinä on vedenpitävä pohja. Koirista perittävät maksut vaihtelevat myös lentoyhtiöittäin ja matkan mukaan. Finnair laskuttaa koirasta EU:n sisällä 12 €/kg (punnitaan bokseineen kaikkineen).

Perillä kasvattajan luona

Matka Oulusta Helsingin kautta Edinburghiin sujui ongelmitta, mutta perillä Edinburghissa joudun unohtamaan suunnittelemani kaupunkikierroksen sillä lentokentälle ei voi jättää tyhjää eläinkuljetusboksia (hygieniä määräyksistä johtuen) vaikka matkalaukut (ja laukkuun tai pussiin tai kassiin pakatun boksien) voisikin säilytykseen jättää. Jatkan siis matkaa suoraan bussilla Glasgow:n kautta Kilmarnockiin.

Kasvattajan luona törmään heti kättelyssä kulttuurieroihin. Koiria on paljon (28 kpl kuulemma) ja ne elävät pihalle rakennetuissa häkki + sisätila yhdistelmissä. Kasvat-

Koirien ulkotarhoja

tajalla on 2 palkattua ihmistä pitämässä huolta koirista ja samassa yhteydessä toimivan koirahoitolan koirista. Suomalaiseen kasvatustyöhön tottuneena ajatus tällaisesta koiralaumasta vaatii hieman totuttelua mutta alkujärkytyksen jälkeen ja koiriin tutustuttuani totean että koirat olivat hyvin hoidettuja ja ilmeisen tyytyväisiä oloihinsa (olkoonkin että koirakohtainen huomio + harastaminen ja lisäliikunta olisivat varmasti olleet tervetulleita näillekin koirille).

Pian saapumiseni jälkeen näen pennunkin, joka tekee heti vaikutuksen reippaudellaan. Tosin varmaan on myönnettävä että hentomielisenä rakastun suinpäin pieneen eläimeen, joka kapuaa syliin ja suukottaa eli olen jo alusta lähtien arvosteluisani puolueellinen. Sopimuksemme mukaisesti kasvattaja oli jo valinnut minulle haluamastani pentueesta lupaavana pitämänsä nartun, joten muiden pentujen kanssa en oikeastaan aikaa viettäköön vaan ryhdyin heti luomaan suhdetta meidän uuteen pienokaiseen.

Pari ensimmäistä päivää kuluu tutustuen paikallisiin nähtävyyksiin ja kauppoihin sekä pentua opettaen. Illat tahtoivat venähtää kasvattajan kanssa keskustellen, kun ei sitä ihan joka päivä ole mahdollisuutta puhua bedlingtoneista rodun kotimaassa toimivan kasvattajan kanssa, joka on ollut rodun parissa kymmeniä vuosia. Monta mielenkiintoista keskustelua käydään teekuppo-

sen äärellä rodun menneisyydestä, tästä päivästä ja tulevaisuudesta.

Paikallisessa koiranäyttelyssä

Onnistuin ajoittamaan matkani niin kätevästi, että pääsin kasvattajan mukana myös katsomaan paikallista koiranäyttelyä. 500 mailia suuntaansa uuvuttavat tehokkaasti sekä minut että kanssamatkustajat, mutta reissu on kyllä niin mielenkiintoinen, että se kannattaa tehdä.

Suuren ulkonäyttelyn ensimmäinen ero kotimaisiin näyttelyihin on katettu valmistautumistila, missä on tilat koirien häkeille, trimmaukselle ja tarvikkeille. Koiran esitysnumeron löytää omalta paikaltaan. Kenenkään rokotuksia ei tarkasteta näyttelyyn tultaessa ja sopivaa paperia vilauttamalla näyttelyalueelle pääsee ilmaiseksi yksi suomalainen turistikin. Koirien turkkiin jätettävät aineet ovat kiellettyjä Isossa-Britanniassa kuten meillä Suomessakin, mutta kieltoa ei näy noudatettavan juuri kukaan. Bedlingtonien turkkeissa on niin talkkia, hoitoainetta, vahaa kuin hiuslakkaa-kin. Silti bedlingtonien turkkien puunsaus on pientä verrattuna valkoisten länsiylämaan terriereiden turkkien saamaan käsittelyyn. Osalla näyttelyväestä on matalat saavit täynnä valkoista jauhetta missä koirat pyöritellään kehään valmistauduttaessa. Kenelläkään westien esittäjällä ei jostain

syystä näy tummia vaatteita, koirat põlisevät valkoista pölyä ohi kävellessään, osa aivastelee ja räpsyttelee silmiä. Vaikka kotimainen tiukkuus esimerkiksi hoitoaineiden suhteen talvella, kun turkki sähköistyy helposti, tuntuu turhalta, mieleen hiipii, että pieni sähköisyys on kuitenkin koirien kannalta parempi.

Kun kehässä arvostellaan pelkkiä bedlingtonoja yli kahden tunnin

Näyttelyn valmistautumistila

ajan, mahtuu joukkoon monenlaisia koiria. Suurimmaksi osaksi kuitenkin tasokkaita, kauniisti liikkuvia koiria, jotka kentän laidan käytöksestä päätellen ovat aivan samanlaisia sylieläimiä kuin täkäläiset serkkunsa. Eroja on tietysti trimmaustyyliissä: karvaa on jaloissa ja vartalossa hieman vähemmän kuin täällä (jaloissa selvästi vähemmän), päässä ero ei oikeastaan ole niin selvä. Britit trimmaavat varpaat paljaksi, kuten villakoirilla. Se näyttää hieman hassulta kokemaattomaan silmään, mutta toisaalta en voi välttää ajattelemasta kuinka helppoa olisi vain trimmata varpaatkin koneella eikä tuomarille jäisi arvailun varaan millainen jalka siellä karvan alla piileskelee. Koiria on tietenkin vaikea verrata täkäläisiin, kun niitä ei voi vertailla vieretysten, mutta mieleen jää että urosten ja narttujen välillä ei brittikoirissa ole kovinkaan suurta koko eroa ja turkit ovat lähes kaikilla koirilla tummempia ja karkeampia (kyljistä) kuin Suomessa näkemäni. Muutama kummajainenkin mukaan mahtuu: koira, joka on selvästi pituutensa korkeampi, ja muutama varsin suoraselkäinen koira sekä yksi jonka selän kaari sijoittuu aika lailla keskelle selkää. Kaikkien liikkeet eivät ole parhaat mahdolliset. Toisaalta taas on muistettava, että kun arvosteltavia on paljon niin mukaan mahtuu tietysti variaatiotakin.

Näyttelystä arvostelun saavat mukaan vain kaksi parasta koiraa kustakin luokasta, mikä tarkoittaa sitä, että loppujen on vain arvailtava miksi oma

Erittäin tumma ja varsin suoraselkäinen bedlingtonuros

koira ei sijoittunut. Kun suurin osa ei saa arvostelua mukaan, kokemattoman silmä ei myöskään voi kehittyä arvostelua lukemalla. Mielenpiireet muodostuvat siis katsomalla voittajaa ja toiseksi tullutta ja jos näiden välillä on tyyppieroja herää kentän laidalla epäily jonkinlaisesta suosimisesta ja sopupelistä. Totuutta väitteen takaa on vaikea tietää, mutta se on selvää, että ihmiset ovat jakautuneet kentän laidalla leireihin eikä muiden

leiriläisille taputeta. Valitettavaa, mutta totta. Sama tilanne on havaittavissa muidenkin kenttien laidoilla.

Arvostelun jälkeen suuntaan innokkaana kiertämään näyttelypaikan myyntipisteitä, mutta seuraava pettymys: himoitsemaani bedlington krääsää ei olekaan siinä määrin kun haaveilin. Lopulta mukaan tarttuu vain magneetti ja pari avaimenperää vaikka aluksi haaveilin mukeista ja tauluista ja patsaista. Paahteisen päivän päätteeksi on ihana palata ilmastoituun autoon ja päästä levittämään after sun -voidetta palaneille olkapäille.

Kotimatalla

Näyttelyreissun jälkeisenä päivänä alkaa kotimatka. Automatalla Kilmarnockista Edinburghiin pentu on aluksi levoton, mutta rauhoittuu pian.

Loppujen lopuksi käykin niin, että pentu ei joudukaan ruumaan, koska lentokoneessa oli ylimääräistä tilaa. Boksi on siis vieressäni köytettynä penkkiin vöillä. Lentokentän ja -koneen henkilökunta on todella ystävällisiä koko matkan ajan. Itseasiassa maksuakaan ei peritä, koska kukaan ei tiedä miten se olisi pitänyt laskuttaa (tämä oli itseasiassa riski koska meidät olisi voitu käännättää pois koska emme maksaneet eli jos vaan on mahdollista niin maksut kannattaisi hoitaa etukäteen, meille etukäteen maksamisen mahdollisuutta ei tarjottu). Helsingissä laukkuni on hukassa mutta pentu oli turvallisesti vieressä joten käyn check in:ssä huolehtimassa boksen ruumaan ja siirrän koiran vettäpitävään kassiin, jossa se matkustaa matkustamossa jaloissani Helsinki-Oulu välin.

Helsinki-Vantaalla meillä on niin pitkä vaihto, että ehdin nähdä vanhaa ystävääni. Pentu pyörittää pian ystäväni pikkuvarpaansa ympärille ja saa hänet syöttämään itselleen juustoa leivän päältä. Muutama pieni vahinko sattuu lentokentälle mutta ne siivotaan vähin äänin. Ensimmäistä kertaa pentua arastuttaa: se ei halua kävellä liukkailla lattioilla hihnassa. Kun nostan pennun syliin, se nukahtaa eli voi olla että pieni oli vaan väsynyt.

Helsinki-Oulu välin pentu matkaa jaloissa (ja pyrkii ulos kassista sillä se haluaisi tervehtiä kaikkia lentokoneessa olevia). Pieni saa osakseen asiaan kuuluvaa huomiota ja ympäristön ihmiset tuntuvat kaikki muistelevan tuntemiaan lemmikkejä.

Perillä Oulussa pentu tervehtii iloisesti perhettäni ja matkustaa reippaasti vielä automatkan kotiinkin. Yuki pelottaa sitä aluksi mutta kaiken kaikkiaan ensitapaaminen

sujuu rauhallisesti ja ensimmäiset haparoivat leikkiyriytyksetkin nähdään jo ensimmäisenä iltana (toisena päivänä leikitäänkin jo tosi reippaasti juoksuleikkejä ja köydenvetoa pihalla). Pari viikkoa myöhemmin pentu on jo itsestään selvä osa laumaa ja se tervehtii Yukia suurella innolla aina kun palaamme lenkiltä. Myös Yuki tahtoo tervehtiä pennun ennen muita perheenjäseniä.

Kuluista

Ennen matkalle lähtöä kuulin että koiran tuontiin kannattaa varata rahaa pennunhinta ja samanverran muihin kuluihin. Suunnilleen tämä sääntö piti paikkansa (tarkkaa kululaskelmaa en ole itseäni säästääkseni halunnut tehdä) vaikka matkustinkin itse hakemaan pennun ja olin paikan päällä lomailemassa muutaman päivän (tässä auttoi se että sain lennot todella edullisesti ja kasvattaja antoi minun ystävällisesti asua kotonaan). Pentujen hinnat olivat samoissa suuruusluokissa kuin kotimaassakin. Pennun hinnan lisäksi kasvattajalle tulee tietysti

korvata tuonnista tulevat ylimääräiset kulut eli sirutus, eläinlääkärin tarkistukset, lemmikkipassi, export pedigree jne. Lisäksi maksettaviksi tulevat lentomatkat ja rekisteröinti Suomeen, sekä mahdolliset geenitestit. Tämän lisäksi on tietysti ne normaalit kulut, kuten rokotukset (meillä pentu oli rokotettu jo 8 viikkoisena ensimmäisen keran, mutta Suomessa tarvitaan silti sekä 12- että 16 viikon rokotukset), ruuat, madotukset jne.

Kotimaahan tultuamme aloitin kesätyöt, naapurimme talo paloi ja perheenjäsen joutui leikkaukseen ja tarvitsi sen tähden apua. Pahoittelen, että tästä hektisestä kesän aloituksesta johtuen en ehdi kirjoittaa perinnöllisyyttä käsittelevää artikkelia tähän lehteen (mutta seuraavassa taas jatketaan). Kiinnostuneet voivat käydä katselemissa Savun ja Yukin kuvia ja kuulumisia meidän kotisivuilta:

www.bedlington.kotisivukone.com

Toivotamme koko perheen voimin kaikille mukavaa kesää. Toivottavasti tavataan leirillä!

Ja tässä matkan tulos eli Savu (Honeymist Finlandia) perillä Suomessa